

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The version of the following full text has not yet been defined or was untraceable and may differ from the publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/60444>

Please be advised that this information was generated on 2018-02-17 and may be subject to change.

Zelfreflectie

Astrid Souren

OCW-minister Van der Hoeven stelde medio juli in een brief aan de Colleges van Bestuur van de universiteiten voor om een bonus te geven aan snelle studenten van een aantal beta-opleidingen. De commentaren zijn fel. Het is een onzinnig plan en wetenschappelijk onderzoek aan de Universiteit van Amsterdam heeft al aangetoond dat studenten echt niet harder gaan werken als hun een bonus in het vooruitzicht wordt gesteld. De columnist-wetenschapper Lagendijk had in de Volkskrant zijn oordeel snel klaar. Behalve de minister is bij hem ook het bedrijfsleven de gebeten hond. De boze buitenwereld die voor de zoveelste keer de wetenschap slecht bedeeft.

Dat men het experiment van Van der Hoeven de beta-opleidingen en hun studenten niet serieus hoeft te nemen, staat buiten kijf. De verontwaardiging lijkt mij terecht. Maar dan? Na begrijpelijke boosheid en verontwaardiging dient reflectie te volgen. Wat is er mis met het beeld dat de betawetenschappen van zichzelf hebben gecreëerd, de positie die ze innemen en hun communicatie met politiek en maatschappij, dat een minister, gesteund door het Deltaplan Beta en Techniek en nota bene met instemming van VSNU en HBO-raad, tot een dergelijk experiment kan komen?

De reacties op de voorstellen van minister Van der Hoeven laten vooral zien hoe slecht het gesteld is met het vermogen tot reflectie van beta's. Kritische vragen stellen en zelfreflectie plegen vormen de enige duurzame strategie om de wetenschap in de toekomst te behoeden voor zulke experimenten.

ASTRID SOUREN, RADBOUD UNIVERSITEIT NIJMEGEN